

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **X. Y.**
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČ 00007064**
sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 30. 8. 2021 první žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci správního řízení o této žádosti uvedl, že je kurdské národnosti, islámského náboženského přesvědčení, sympatizuje se stranou HDP (Lidová demokratická strana), volí ji, není však jejím členem. Je svobodný, bezdětný. Pochází z města Mardin. Má ukončené střední vzdělání a v Turecku pracoval jako zemědělec. V Turecku má rodinu – matku, otce a sedm bratrů, se kterými je v kontaktu. Na území České republiky vstoupil ilegálně dne 30. 8. 2021. Přicestoval z Istanbulu schovaný v nákladním voze. Jako důvod žádosti o

mezinárodní ochranu uvedl výhrůžky ze strany svého strýce, který nesouhlasil se vztahem své dcery s žalobcem. Poté, co strýc zamítnul jejich možný sňatek, se žalobce rozhodl pro únos přítelkyně, s kterým souhlasila. Při nepodařeném útěku strýc žalobci vyhrožoval zabitím. V Turecku žalobce neměl problém se státní správou, policií, soudy nebo armádou, nebyl trestně stíhán, ani ve vězení. Jiný důvod žádosti o mezinárodní ochranu, než strach ze strýce, neuvedl. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2021, č. j. X, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, ve které rozšířil azylové důvody o postavení Kurdů v turecké společnosti a zesílení *protikurdské nálady*. Zdejší soud rozsudkem ze dne 14. 2. 2022, č. j. 66 Az 3/2021-25 žalobu zamítl, neboť vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Ani postavení kurdské menšiny neodůvodnilo udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrzovaly, že on sám je jakkoliv perzekuován nebo mu je odpírána pomoc státních orgánů z důvodu jeho etnické příslušnosti. Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 26. 5. 2022, č. j. 3 Azs 66/2022-33 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz).

2. Dne 4. 7. 2022 žalobce podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci řízení o této žádosti žalobce znovu zopakoval obavu ze svého strýce. Doplnil, že o mezinárodní ochranu žádá rovněž z důvodu jeho kurdské národnosti a velmi špatné ekonomické situace v Turecku a s ní související vysokou inflací. Jako Kurd se cítí ve své domovské zemi *popostrkován*. Kurdové nemohou veřejně kritizovat přístup turecké většiny ke kurdské menšině, nemohou veřejně kritizovat přístup orgánů veřejné moci a je s nimi zacházeno jako s lidmi třetí kategorie. Žalobce rovněž dodal, že se účastnil kurdské demonstrace, po které byl krátce zadržen.
3. Rozhodnutím žalovaného, které je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci, byla žalobcova druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu shledána nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno. Žalovaný v tomto rozhodnutí zdůraznil, že strach ze strýce žalobce uvedl v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se k tomuto důvodu tedy vyjádřil, přičemž setrvává na svých předchozích závěrech.
4. Jde-li o situaci Kurdů v Turecku, žalovaný uvedl, že tato věc byla žalobci objektivně známa již v průběhu správního řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce tak měl možnost uvést tuto informaci už v rámci řízení o první žádosti. I přesto se žalovaný k situaci tureckých občanů kurdského původu v Turecku vyjádřil. Má za to, že tito občané nečelí ani pronásledování, ani hrozbě vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Podle žalovaného se situace nijak radikálně nezměnila ani po pokusu o údajný vojenský puč v roce 2016 či po obsazení turecko-syrského pohraničí. K ekonomické situaci v Turecku žalovaný doplnil, že ekonomická krize či špatná hospodářská politika státu není bez dalšího důvodem k udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem. Žalovaný neshledal ani hrozbu vážného ohrožení žalobcova života či jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního ozbrojeného konfliktu.
5. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2022, č. j. X, podal žalobce podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ust. § 32

zákonu o azylu nyní posuzovanou žalobu. Žalobce má za to, že se v jeho případě nejedná o opakovanou žádost.

6. Žalobce tvrdí, že od nabytí právní moci rozhodnutí o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu došlo ke změnám, neboť od konce roku 2020 jsou v Turecku zesíleny *protikurdské nálady*, včetně trestních stíhání bývalých i současných členů prokurdské politické strany HDP, vyvstává snaha o její zrušení, což dokresluje negativní přístup k obyvatelům kurdské národnosti. Události v roce 2018 a 2019 nebyly ve vztahu ke Kurdům v Turecku tak význačné jak od konce roku 2020 dosud. Žalobce připomněl, že se Kurdům nežije v Turecku dobře a že se v minulosti účastnil prokurdské demonstrace, po které byl krátce zadržen. Uvedl odkaz na články, které mají prokázat konkrétní ataky proti politicky exponovaným osobám a protikurdskou náladu. Taktéž odkázal na usnesení Evropského parlamentu, který je znepokojen situací Kurdů v zemi a situací na jihovýchodě Turecka. Upozornil rovněž, že Turecku hrozí ozbrojený konflikt, neboť turecký prezident opakovaně veřejně oznámil, že chystá ozbrojenou invazi do Sýrie.
7. V Turecku je příliš vysoká inflace a obzvláště pro kurdskou menšinu, pro kterou je obecně obtížnější nalézt práci, znamená tato ekonomická situace přežívání téměř na hranici bída. Žalobce tyto své nové důvody neuváděl dříve, neboť je při podání své první žádosti nepovažoval za natolik palčivé a také má obavy veřejně kritizovat přístup turecké vlády ke kurdské menšině.
8. Na základě všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil. Jde-li o ekonomickou situaci v Turecku, nejedná se o azylově relevantní skutečnost. Žalovaný dodal, že se žalobce snaží svůj pobyt v ČR legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu. V této souvislosti pak odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94.
10. Krajský soud bez nařízení jednání (ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.) přezkoumal žalované rozhodnutí v souladu s ustanovením čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, kdy má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako opravném prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Současně však platí ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní*

ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
14. Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Z této ustálené judikatury plyne, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, která může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, na straně druhé však mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Judikatura dále dovodila, že v případě citovaných nových skutečností se může jednat zejména o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (např. změna situace v zemi původu nebo změna osobních poměrů žadatele). Věcné projednání opakované žádosti je však vždy výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, nebo na ně navazující řadu usnesení NSS ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76, ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019-67, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019-52, ze dne 6. 8. 2020, č. j. 7 Azs 166/2020-46, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 Azs 216/2020-32, rozsudek ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Azs 477/2019-38, aj.). Podmínkou pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.
15. Žalobce namítal strach ze svého strýce již jako důvod své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což ostatně v rámci řízení o druhé žádosti výslovně potvrdil. Tímto důvodem se však žalovaný již podrobně zabýval v předchozím řízení a krajský soud jeho závěry potvrdil. Nemůže se tedy jednat o skutečnosti relevantní při posuzování přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud dále v této souvislosti na okraj podotýká, že Nejvyšší správní soud v minulosti již mnohokrát judikoval, že takovéto jednání, tj. vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47 nebo např. ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37).
16. Jde-li o problematiku kurdské národnostní menšiny, žalobce má za to, že od nabytí právní moci rozhodnutí o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu se situace změnila, neboť jsou v Turecku od konce roku 2020 zesíleny *protikurdské nálady*. Jak je však soudu známo z jeho úřední činnosti, a jak již bylo uvedeno v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku, tento důvod, a to včetně změny poměrů od konce roku 2020, žalobce namítal již v žalobě proti

rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2021, č. j. X, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 14. 2. 2022, č. j. 66 Az 3/2021-25 zamítl. Žalobce v předchozím soudním řízení dokonce odkázal na totožný článek K. L. ze dne 27. 9. 2021, na který odkazuje i v nyní projednávané žalobě. Přestože tyto skutečnosti žalobce v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl, žalovaný se nad rámec tvrzení žalobce ve svém rozhodnutí na postavení kurdské menšiny zaměřil. Touto situací se pak ve svém rozhodnutí zabýval i krajský soud. K problematice kurdské národnostní menšiny viz dále.

17. O žalobcem dosud neuvedenou informaci se nicméně jedná v případě jeho tvrzení o účasti na prokurdské demonstraci a následném zadržení. Žalobce doplnil, že se tak stalo *někdy v říjnu*, ale už si nevzpomíná, jakého roku, neboť *je to dávná minulost*. Z tvrzení o *dávné minulosti*, ale i z faktu, že žalobce do České republiky přicestoval dne 30. 8. 2021 a od té doby se do Turecka nevrátil, vyplývá, že pokud k zadržení skutečně došlo, stalo se tak před podáním obou žádostí o mezinárodní ochranu. I kdyby žalobce tuto skutečnost objektivně nemohl uplatnit během správního řízení o jeho první žádosti, pak tak zjevně mohl učinit v průběhu řízení o žalobě proti prvnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2021 (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32 nebo též usnesení ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 Azs 189/2019-37, bod 13). Informaci o zadržení však žalobce vznesl až v průběhu řízení o jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv mu nic nebránilo uplatnit tato tvrzení, pokud by skutečně byla pravdivá, již v rámci řízení o jeho první žádosti. To, že by mu v tom něco bránilo, žalobce ani netvrdil.
18. Také je důležité zmínit, že žalobce byl již ve správním řízení o první žádosti zastoupen právní zástupkyní, tedy nelze učinit závěr, že by nevěděl nebo nemohl vědět, které skutečnosti z jeho života mohou být relevantní pro udělení azylu, a mohl v této souvislosti dodatečně tyto skutečnosti ještě doplnit. S ohledem na skutečnost, že příslušnost ke kurdské národnosti žalobce sám uvedl v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a rovněž i v předchozí žalobě namítal zesílení *protikurdské nálady*, nelze usuzovat, že by účast na demonstraci představovala nějak zvlášť citlivou oblast, jako např. otázky sexuálního násilí, sexuální orientace apod., u kterých by bylo možné pochopit určité zdráhání je sdělit. Krajský soud tak dospěl k závěru o nevěrohodnosti tohoto tvrzení a zároveň uzavírá, že se v tomto případě nejedná o takovou skutečnost, která nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu.
19. Ani nově uvedené informace o ekonomické krizi a inflaci nejsou způsobilé odůvodnit přípustnost opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Ekonomické důvody nemohou být považovány za právně relevantní důvody naplňující zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Ekonomická situace přitom dopadá na většinu obyvatel Turecka. Podle ustálené judikatury, např. podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.“ (dále srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Podle usnesení NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 139/2017-28: „[a]zyl je tedy

výjimečný institut konstruovaný primárně za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Prostřednictvím azylového řízení nelze obcházet řádné formy legalizace pobytu cizinců na území České republiky ani řešit jakékoliv nesnáze, které žadatel o mezinárodní ochranu ve svém domovském státě prožívá.“

20. Navíc je důležité uvést, že žalobce při poskytnutí údajů k druhé žádosti o mezinárodní ochranu přiznal, že: *„[m]ůj hlavní problém je ta zrazená láska a s ní spojené výhrůžky strýce, kurdský problém je jen sekundární problém. Nepálil mě natolik, abych o něm mluvil jako o problému při minulém řízení.“* Dále uvedl: *„[ch]ci ale zdůraznit, že můj hlavní problém je vlastně s tou dívkou. Ten strýc mě pálí nejvíc. Jinak jsem naštvaný, rád bych v ČR provozovat kebab, moje pracovní povolení bylo ale zrušeno, jak je možné, že se tak stalo? Vysvětlíte mi to.“* Krajský soud tak zde musí podotknout, že se žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany jeví jako účelová se snahou dodat azylovému příběhu žalobce závažnost a legalizovat tak svůj pobyt na území ČR. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud a krajský soud se s jeho závěry plně ztotožňuje. Snaha legalizovat svůj další pobyt na území České republiky není smyslem udělení azylu.
21. Jak již bylo uvedeno, podmínkou pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení a zároveň svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. S ohledem na shora uvedené tak vyplývá, že nepříznivá ekonomická situace v zemi neodůvodňuje přípustnost žádosti žalobce.
22. K celkové situaci kurdské menšiny krajský soud dále uvádí, že se žalovaný touto problematikou dostatečně zabýval. V této souvislosti soud odkazuje na str. 3 žalovaného rozhodnutí, neboť se s jeho závěry ztotožňuje. Žalovaný pracoval s informacemi o zemi původu, které byly relevantní, důvěryhodné a aktuální ve vztahu k žalobcem uvedeným skutečnostem a ověřené z různých zdrojů. Požadavky na informace o zemi původu vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS) tedy žalovaný respektoval (v podrobnostech str. 2 žalovaného rozhodnutí). Žalobce uvedl, že není členem žádné politické strany ani politické skupiny, pouze sympatizuje s politickou stranou HDP. Rovněž vzhledem k nevěrohodnosti jeho tvrzení o zadržení nejsou dány žádné specifické osobnostní charakteristiky, které by odůvodňovaly zvýšenou ochranu žalobce použitím některého z institutů zákona o azylu. Žalobce přitom ani pronásledování svojí osoby netvrdil.
23. V souvislosti s postavením Kurdů ve společnosti žalobce v nyní posuzované žalobě odkázal na usnesení Evropského parlamentu a několik internetových článků, které podle žalobce mají prokázat protikurdskou náladu a konkrétní ataky proti politicky exponovaným osobám. Soud nepovažuje tyto zprávy za takový zdroj informací, na základě kterých by měly soudy přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí a hodnotit situaci v Turecku, neboť postrádají detaily potřebné k tomu, aby vůbec bylo možné posoudit jejich relevanci ve vztahu k případu žalobce. Tedy ze své povahy nemohou být takovým důkazem, který by vůbec přinesl do věci nové skutečnosti. Proto jimi nebyl proveden důkaz. Krajský soud nijak nepopírá tvrzení žalobce o věznění

konkrétních osob či o potížích osob politicky aktivních, ale v daném případě tato tvrzení nic nevypovídají o tom, že tato situace žalobci reálně hrozí a nijak z jeho tvrzených skutečností ani neplyne, že by jí měl být vystaven. Žalobcova tvrzení se týkají problémů politicky aktivních Kurdů a jejich trestního stíhání, avšak bez jakékoliv relevance a spojitosti s osobou žalobce, který nikdy nebyl trestně stíhán a neměl problémy s tureckými státními orgány.

24. Pro úplnost krajský soud dodává, že přestože dokazování nebylo prováděno, musel zprvu zhodnotit potenciální vypovídací hodnotu důkazních návrhů, aby mohl rozhodnout o jejich irelevanci. Jednalo se tedy toliko o tzv. předběžné posouzení důkazů, nikoli o jejich vlastní hodnocení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2020 č. j. 8 Azs 297/2019-14).
25. Žalobce v rámci řízení o jeho druhé žádosti (ani v žalobě proti napadenému rozhodnutí) nevznášel tvrzení o závažné skutečnosti, které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení a jež by mohlo mít za následek udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Žalobou napadené rozhodnutí pak plně dostalo požadavkům kladeným na rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, jak jsou specifikovány v judikatuře NSS (konkrétně např. v rozsudku jeho rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS).
26. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
28. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 2. listopadu 2022

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně